

Peter James

Doodvonnis

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

I

Maandag 26 november

Mickey Starr staarde rusteloos en bezorgd de nacht in. En angstig. Niet voor het donker, maar voor wat erachter lag.

Het komt wel goed, probeerde hij zichzelf gerust te stellen. Hij was al vaker zonder problemen het Kanaal overgestoken, dus waarom zou het deze keer anders zijn?

Maar dat was wel zo. Het viel niet te ontkennen. Deze keer wás anders.

Angst was een emotie waar hij nooit veel last van had gehad, maar tijdens deze hele trip had hij een toenemende onrust gevoeld, en nu de wal naderde werd hij echt bang. Doodsbang dat het allemaal misging, wat er dan zou gebeuren met de enige persoon in zijn leven die echt iets voor hem betekende en die onvoorwaardelijk van hem hield. Ongeacht de slechte dingen die hij mogelijk had gedaan.

Ingepakt tegen de kou in een dikke jas en beanie stond de gespierde, verweerde drieënveertigjarige Mickey met een smeulend sjekkie in zijn vuist op het deinende dek van de ferry; hij had een arm om een paal heen geslagen om in evenwicht te blijven. Zo'n achttien jaar geleden had een Ierse celmaat hem de bijnaam 'Lucky Starr' gegeven omdat hij zo'n geluksvogel was. Hij had als tiener één teelbal verloren door kanker, hij was één oog kwijt doordat een losgelaten hoornvlies een einde had gemaakt aan zijn bokscarrière, en na een motorongeluk hadden ze zijn ene arm afgezet, maar hij leefde nog steeds.

Nu was het vier uur 's nachts en streed hij tegen zeeziekte. Hij voelde zich niet bepaald een geluksvogel op dit moment, op het Kanaal in deze storm. Hij had het nare voor gevoel dat hij misschien al zijn geluk had opgebruikt. Misschien had hij toch een vervangster moeten zoeken toen zijn collega op het laatste moment moest afzeggen omdat ze ziek was; hij voelde zich altijd minder kwetsbaar en opvallend wanneer hij vrouwelijk gezelschap had. En misschien had hij een andere auto moeten meenemen in plaats van die schreeuwerige Range Rover?

Zet het uit je hoofd, Mickey, richt je op de klus.

De zee was pikzwart. De zilte spray prikte in zijn ogen terwijl hij door de

gure wind en zeikende regen tuurde. Hij twijfelde aan alles en vroeg zich af of hij niet de stomste fout van zijn leven beging.

Rustig nou. Verman je. Straal zelfvertrouwen uit. Je bent een geluksvogel!

Met een beetje geluk was hij straks weer thuis bij Stuie, die totaal van hem afhankelijk was. Stuie had downsyndroom – Mickey noemde hem altijd liefhebbend zijn ‘homie met een extra chromie’. Jaren geleden had Mickey hun moeder op haar sterfbed beloofd dat hij voor zijn broertje zou zorgen, en dat had hij ook altijd gedaan. De ‘anders valide’ Stuie had Mickey geleerd om het leven op andere manieren te bekijken, op simpelere manieren. Betere manieren.

Dit zou zijn laatste trip voor de baas zijn. Hij had met Stuie besproken dat ze een eigen zaakje zouden openen met het geld dat hij had opgespaard – leuke bedragjes dankzij de beetjes drugs die hij bij elke trip van zijn baas had gepikt, te weinig om te missen. Deze keer had hij substantieel aan de lading toegevoegd en wachtte hem een heel lekkere privédeal – grote opbrengsten, de grootste ooit! – maar nu werd hij toch bestookt door twijfels.

Er was maar één douanier met een scherpe blik voor nodig. Hij probeerde die gedachte van zich af te schudden. Het zou allemaal goed komen, zoals altijd.

Ja, vast wel.

Stuie hield van koken en liep trots rond met de ‘speciale’ koksmuts die Mickey hem voor zijn verjaardag had gegeven. Mickey had een fish-and-chips-zaakje willen kopen, zo dicht mogelijk bij de boulevard van Brighton – of anders in het nabijgelegen Eastbourne of Worthing, waar vastgoed betaalbaarder was. Maar met het geld dat hij nu zou verdienen, kon hij zich iets áán de boulevard van Brighton veroorloven, waar het meeste geld te verdienen viel. Hij had zijn oog laten vallen op een pandje dicht bij de Palace Pier dat sinds kort te koop stond. Stuie kon in de keuken het voorbereidende werk doen, dan zou hijzelf het frituren voorin voor zijn rekening nemen. Als alles goed ging, had Mickey over een paar dagen het geld voor de aankoop. Hij hoefde alleen deze lading nog veilig door de douane te krijgen, en dan: op naar de toekomst!

Hij slikte toen hij opnieuw werd overvallen door zenuwen en ademde de giftige geuren van verf en dieseldampen in. Een paar dagen geleden, voordat hij naar Newhaven was vertrokken, had de baas hem een klopje op zijn rug gegeven en gezegd dat hij zich niet druk moest maken, dat alles goed zou komen. ‘Als er shit gebeurt, blijf dan gewoon normaal doen, blijf jezelf. Blijf rustig, haal diep adem, glimlach. Ja? Jij bent Lucky Starr, gedraag je dan ook zo!’

Het 18.000 ton wegende geelwitte schip ploegde door de stormachtige, woelige golven van het Engelse Kanaal en naderde het eind van de vijftenzes-

tig zeemijlen lange oversteek vanuit Dieppe. Recht vooruit zag hij nu eindelijk de bakboord- en stuurboordlichten van de vaargeul tussen de havendammen, en daarachter – nog verder weg en verspreid langs de kust – de lichtjes van Newhaven.

Korte tijd later werd er omgeroepen: ‘Willen alle bestuurders terugkeren naar hun voertuigen, alstublieft.’

Starr nam nog een laatste hijs van sjekkie nummer vijf of zes van deze oversteek, gooide het overboord en haastte zich door een dikke stalen deur weer naar de betrekkelijke warmte binnenin. Hij daalde de kampanjetrap af en volgde de bordjes naar Parkeerdek A.

Je hoeft niet zenuwachtig te zijn, hield hij zichzelf nog maar een keer voor. Hij had alle juiste papieren. Alles was voorbereid met de militaire precisie die hij na bijna zestien jaar trouwe dienst – of behoorlijk trouwe dienst – was gaan verwachten van de organisatie van zijn baas.

De baas had hem ooit eens verteld dat dit het beste tijdstip van de dag was om door de douane te gaan: als de beambten moe waren, op hun laatste benen liepen. Hij keek op zijn horloge. Als alles goed ging, was hij over twee uur thuis. Stuie zou nog slapen, maar zodra hij wakker werd, tjonge, wat zouden ze het gaan vieren!

O ja.

Hij glimlachte. Alles kwam dik in orde. Alstublieft, God.

Maandag 26 november

Om halfvijf 's morgens zat Clive Johnson, gekleed in zijn donkere uniform-overhemd met epauletten en een zwarte stropdas, in het glazen kantoortje met uitzicht op de gigantische, tochtige douaneloods van de haven van Newhaven in Sussex. Hij dronk afgrijselijke koffie en dacht aan het bierfestival komende zaterdag in de Horsham Drill Hall – het enige lichtpuntje aan het eind van een lange, saaie week van nagenoeg vruchteloze nachtdiensten en grote teleurstellingen voor zijn team.

Johnson, drieënvijftig jaar oud, van gemiddelde lengte maar ietsje te zwaar, had een vriendelijk gezicht en dunnend haar. Hij droeg een grote bril, waardoor de dikke glazen minder opvielen; zijn zicht takelde almaar verder af vanwege maculadegeneratie. Toevallig bezat zijn vrouw een Specsavers-franchise in Burgess Hill, en dat was handig. Tot nu toe had hij zijn aandoening verborgen weten te houden voor zijn collega's, maar een van de oculisten die voor zijn vrouw werkten had hem verteld dat het nog maar een jaar of twee zou duren voor hij zijn baan zou moeten opgeven; een baan waarvan hij ondanks de vaak asociale werktijden was gaan houden.

Buiten goot het van de regen en stond er windkracht 7, met windvlagen tot wel 8 of 9. Een van de speurhonden in het busje van de hondengeleider achter in het gebouw zat onophoudelijk te blaffen, alsof hij de spanning van het team aanvoelde. Ze hadden een tip gekregen van een betrouwbare inlichtingenbron, voor zover je die ooit 'betrouwbaar' kon noemen, dat er een aanzienlijke hoeveelheid harddrugs werd verwacht. De lading zou verborgen zitten in een voertuig, mogelijk een waardevol voertuig, dat ergens deze week met een nachtferry zou aankomen. En daarom hadden ze vannacht al voor de zesde nacht op rij een veel groter team dan normaal, met ondersteuning van de politie van Sussex en een gewapend arrestatieteam stand-by. Allemaal mensen die zich begonnen te vervelen, maar toch hoopvol bleven.

De Côte D'Albâtre had net aangemeerd na de overtocht van vier uur en spugde nu vrachtwagens, busjes en personenauto's uit. Op de cargolijst die hem eerder was gemaaild vanaf de havenautoriteit in Dieppe stond één specifiek voertuig dat Clive's bijzondere belangstelling had.

Naast speciaalbier had Clive een passie voor klassieke auto's. Hij bezocht zo vaak mogelijk bijeenkomsten overal in het land en sloeg nooit de Goodwood-evenementen over, met name het Festival of Speed en de Revival. Hij had een encyclopedische kennis van zo'n beetje elke auto die tussen 1930 en 1990 was gebouwd, van het motorvermogen tot prestatiecijfers en leeg gewicht. Er kwam een serieuze schoonheid aan op deze ferry, en Clive kon niet wachten om haar te zien. Zonder drugsvangst zou dat het hoogtepunt van zijn week zijn.

Eén probleem voor de beambten lag in de definitie van 'waardevol' voertuig – de inlichtingenbron had het niet specifiek kunnen maken, maar tientallen wagens vielen in die categorie. Ze hadden al een heleboel voertuigen staande gehouden en doorzocht die aan die beschrijving voldeden, inclusief een zeldzame Corvette. Maar het enige wat ze tot nu toe hadden aangetroffen, was een klein beetje recreatieve cannabis en een Volvo-station met een brutale hoeveelheid sigaretten aan boord – een paar duizend – die volgens de bestuurder voor eigen gebruik waren. Na wat doorvragen bleek hij een kroeg te hebben en elke week zo'n vrachtje op te halen, waarmee hij een leuke winst maakte en daarnaast de fiscus en dus de Britse minister van Financiën van relatief kleine maar lonende hoeveelheden cash beroofde. Ze hadden de Volvo en de lading in beslag genomen, maar het was klein bier, en niet waar ze werkelijk belangstelling voor hadden. Niet waar ze allemaal op wachtten.

Gedurende de week was hun vertrouwen in de inlichtingen weggeëbd samen met hun moreel. Als ze vannacht ook weer niets vonden, zou Clive het grootste deel van zijn steun verliezen.

Het eerste voertuig dat vanaf de ferry de douaneloods in reed, was de camper van een vermoeid ouder echtpaar. Via de radio gaf Clive instructies aan de twee beambten op de werkvloer: 'Hou die camper aan, vraag waar ze geweest zijn en laat ze dan doorrijden.'

Clive Johnson was goed met lichaamstaal. Een nerveuze bestuurder pikte hij er altijd uit. Deze mensen waren gewoon bekaf, ze verborgen niets. Datzelfde gold voor de al net zo vermoeid uitziende zakenman in de Audi A6 met Duitse kentekenplaten achter hen. Maar toch, om zijn doelwit zenuwachtig te maken mocht die in de rij erachter staan, liet hij twee beambten ook de Audi staande houden en de bestuurder bevragen. En daarna een volgend ouder echtpaar in een kleine Nissan en een jong stel in een MX-5. De vrachtwagens kwamen pas later van de ferry. Enkele daarvan zouden willekeurig aangewezen worden om door de röntgenpoort te rijden, om te kijken of er geen inklimmers tussen de lading verborgen zaten.

Clive had gehoord dat de periode tussen drie uur 's nachts en vijf uur 's mor-

gens de 'dode uren' werden genoemd. De periode voor zonsopgang waarin veel terminaal zieke mensen overleden. De tijd waarin de meeste mensen het vermoeidst waren. De meeste mensen, misschien, maar hij niet, o nee. Hij was net een uil: de nacht was zijn beste jachtijd. Clive had nooit als douanier in de voorhoede willen werken omdat hij nooit het zelfvertrouwen had gehad om op die manier met mensen om te gaan, met al dat geklets en schone schijn. Hij had liever de eenzaamheid van achterkamertjes en anonimiteit, het gezelschap van tabellen, feiten en cijfers en statistieken. Hij was bij de douane terechtgekomen – toen nog Customs and Excise, nu officieel de Border Force – vanwege zijn fascinatie en expertise met maten en gewichten. Hij had een uitstekend geheugen, dat hem goed had gediend als analist bij de binnendienst. Nadat zijn leidinggevers Clive's talent om verdachte dingen te spotten hadden opgemerkt, had hij een paar jaar geleden toch maar een functie in de voorhoede aangenomen.

In de afgelopen zeven jaar had hij hun gelijk bewezen. Geen van zijn collega's snapte hoe hij het deed, maar Clive had een haast instinctief vermogen om een smokkelaar te herkennen.

En zijn intuïtie vertelde hem nu dat er iets niet klopte met de bestuurder van de naderende Range Rover die een gesloten autotrailer trok. Hij leek nerveus.

Stiknervus.

Clive nam contact op met zijn twee collega's op de werkvloer.

Maandag 26 november

Als iemand Meg Magellan vroeg wat ze voor de kost deed, antwoordde ze eerlijk dat ze drugsdealer was. Maar van het goede soort, zei ze er dan grijnzend gauw bij. Als accountmanager bij Kempson, een van de grootste farmaceuten in het Verenigd Koninkrijk, regelde zij de verkoop en distributie van hun vrije geneesmiddelen aan de Tesco-winkelketen.

Meg probeerde ook, meestal zonder succes, haar inkomen aan te vullen door op de paardenrennen te wedden. Nooit grote bedragen, alleen af en toe een klein gokje – een voorliefde die ze van haar overleden echtgenoot Nick had overgenomen. Hij had ervan gedroomd om een renpaard te bezitten en was een eindje gekomen: hij was eigenaar van één been van een steeplechaser die Colin's Brother heette. Meg had het aandeel na Nicks overlijden gehouden en was het paard in de kranten blijven volgen. Ze wedde er altijd wel een klein bedrag op en was al een paar keer aangenaam verrast als de knol een plek bemachtigde of zelfs won. Elke keer als het paard racete op een baan die redelijk in de buurt lag, deed zij haar best om erheen te gaan, om op hem te wedden en hem aan te moedigen. Ze deed dat samen met twee vrienden, Daniel Crown en Peter Dean, eigenaren van de andere drie benen van het paard, met wie Meg veel closer was geworden sinds het overlijden van Nick. Op de een of andere manier hielden zij Nick voor haar in leven en ze herkende zijn humor in hen.

Om halfvijf 's morgens werd Meg gewekt door het schelle gepiep van de wekker die een abrupt einde maakte aan een droom waarin Colin's Brother op weg was naar de finish terwijl zij hem uit volle borst aanmoedigde.

Ze weerstond de verleiding om de snooze knop in te drukken en nog een paar minuutjes door te slapen – ze wilde onder haar knusse warme dekbed blijven en de droom vervolgen – en zwaaide haar benen uit bed.

Ze moest opstaan. Geen keus. Vanochtend om negen uur, over nog geen vijf uur, moest ze het nieuwste verkoudheidsmedicijn van haar bedrijf presenteren aan het inkoopteam op het hoofdkantoor van Tesco. Honderdtien kilometer rijden naar het noorden, door gigantisch druk verkeer. Normaal gesproken zou ze de Premier Inn dichtbij hebben geboekt – tien minuten

rijden in plaats van de drie uur die haar nu te wachten stond, als het een beetje meezat – maar dit was geen normale dag.

Vandaag zou haar dochter Laura – haar enige nog levende kind – naar Thailand en vervolgens naar Ecuador vertrekken voor een tussenjaar. Laura en zij waren zelden langer dan een paar dagen achtereen bij elkaar weg geweest. Ze waren altijd al close geweest, maar de afgelopen vijf jaar nog meer, sinds ze na een kampeervakantie op de Schotse Hooglanden waren teruggereden naar Brighton.

Omdat ze snel wagenziek werd, zat Laura voorin. Nick had al een heel eind gereden, en dus had Meg het stuur van hun VW-camper Bessie overgenomen. Haar man was bij hun vijftienjarige zoon Will achterin gaan zitten en in slaap gevallen. Toen ze vaart moest minderen vanwege wegwerkzaamheden op de M1, was een loodgieter die met zijn vriendin zat te appen met zijn bus achter op hun camper geknald. Nick en Will waren op slag dood. Meg en Laura hadden het ongeluk overleefd, en hun letsel was genezen, maar hun leven was voor altijd veranderd – ze konden nooit meer terug naar een normaal gezinsleven. Meg zou er alles voor geven om nog één keer een doodnormale dag met haar gezin te mogen doorbrengen. Uiteraard hadden vrienden en familieleden zich in de dagen en maanden na het ongeval om Laura en haar heen geschaard, toen het voelde alsof ze in een onwerkelijke bubbel leefden. Maar uiteindelijk, en onvermijdelijk, was het leven doorgaan en moest de rouw verwerkt worden. Naarmate de jaren verstreken, stopten mensen met praten over Nick en Will.

Maar er ging geen dag voorbij dat Meg niet aan hen dacht, en aan wat had kunnen zijn.

Meg was thuisgebleven om haar dochter nog te kunnen zien, want dit was voor de komende paar maanden hun laatste nacht samen geweest. Laura had gespaard om een tussenjaar te nemen en te gaan backpacken met haar beste vriendin, en daarna zou ze diergeneeskunde gaan studeren aan de universiteit van Edinburgh.

Nick en zij hadden vaak wilde plannen gemaakt voor als Will en Laura straks het huis uit waren. Misschien zouden ze ook wel een tussenjaar nemen, iets wat ze als tiener geen van beiden hadden gedaan – en door Europa of daarbuiten gaan reizen met hun geliefde camper Bessie.

Laura was een fijne meid – nee, een geweldige meid. Vrolijk en energiek en een enorme dierenvriend. De komende tijd was het Megs taak om voor Laura's geliefde cavia Horace, haar twee woestijnratten en haar arrogante Burmese kat Daphne te zorgen.

Als ze vanavond terugkeerde naar hun mooie kleine semi-tudorwoning dicht bij de kust van Hove, beseftte Meg met een steek, zou ze echt alleen zijn.

Thuis in een nieuwe realiteit. Een lange periode echt alleen. En als Laura terugkeerde van haar tussenjaar, zou ze zich voorbereiden om naar de universiteit te gaan. Geen keiharde muziek meer uit Laura's slaapkamer. Niet meer helpen bij het huiswerk van haar dochter. Geen commentaren meer over wie er iets had met wie, of die ene nerd die had geprobeerd haar te versieren. Een eenzaam, leeg nest.

God, ze hield zo veel van haar dochter. Laura was intelligent, grappig en ongelooflijk wereldwijd. Meg wist dat ze erop kon vertrouwen dat Laura goed op zichzelf paste wanneer ze met vrienden ging stappen. 's Avonds aten ze altijd samen en bespraken ze hun dag.

Maar dat was nu voorbij. Vanaf vanavond zou Meg alleen zijn met haar herinneringen. Met Laura's geliefde huisdieren – hopend en biddend dat er niets dood zou gaan terwijl ze weg was – en met de foto's aan de muren: Nick, Will, Laura en Meg, toen ze nog een gezin van vier waren. Als mensen vroegen: 'Heb je kinderen?' zei Meg: 'Ja, twee.' Dat was nu niet meer waar, maar toen nog wel.

'Ik heb twee kinderen gekregen, en ik had een man, maar mijn man en zoon zijn overleden.' Zulk soort gesprekken waren nooit gemakkelijker geworden.

Een extra zorg was dat het bedrijf waar ze al sinds haar studietijd werkte, een jaar of twintig inmiddels, volgend jaar ging verhuizen. Het zou van het nabijgelegen Horsham, op slechts veertig minuten rijden, verhuizen naar Bedfordshire – een rit van tweeënhalf uur. Er was nog geen verhuisdatum bekendgemaakt, maar als het zover was zou ze moeten kiezen of ze daar bleef werken of gebruik wilde maken van de afvloeiingsregeling.

Meg douchte en kleepte zich aan, en toen ging ze naar de keuken om iets te eten en een kop sterke koffie te zetten. Daphne miauwde – de kat wilde ook ontbijten. Ze opende een blikje kattenvoer, en de kat sprong op het aanrecht, gaf een kopstoot tegen haar arm en begon al te eten terwijl zij nog bezig was het vissige goedje eruit te scheppen. 'Schrokop!' zei Meg berispend. Ze zette het bakje op de grond, de kat sprong van het aanrecht en begon het eten naar binnen te werken alsof ze een maand niets te eten had gehad.

Meg zat aan de eettafel onder een grote ingelijste foto van Colin's Brother die met een halve lichaamslengte voorsprong over de finish van de Plumpton Racecourse kwam, toen ze zachte voetstappen achter zich hoorde en Laura's armen om zich heen voelde. Laura drukte haar wang tegen de hare, nat van de tranen. Een knuffel. Ze negeerde de vijf oorbellen die in haar vel drukten.

'Ik ga je zo ontzettend missen, mam.'

‘Niet zo erg als ik jou ga missen.’ Meg draaide zich om en greep beide handen van haar dochter vast. Laura’s donkere haar was in een chic maar vreemd kapsel geknipt, dat Meg deed denken aan vormsnoei in de tuin. Ze had een scrunchie om de ene pols en een Fitbit om de andere en droeg een gestreepte paperbag-broek en een wit T-shirt met in een ouderwets lettertype de tekst: YOU MAKE ME WONDER.

Meg glimlachte door haar tranen heen en wees ernaar. ‘Dat is een ding dat zeker is!’

Haar dochter was de afgelopen jaren zo ontzettend veranderd. En de laatste tijd leek ze per week te veranderen. Een jaar geleden was het begonnen met oorbellen, later aangevuld met een neusringetje en een tongpiercing. En sinds afgelopen weekend had ze een tattoo: een kleine hiëroglief op haar schouder, waarvan ze zei dat het een oud Tibetaans symbool was om reizigers te beschermen. Daar kon Meg dus moeilijk iets tegen inbrengen.

Plotseling schoot Laura’s blik naar rechts en betrok haar gezicht. Ze maakte haar handen los en wees naar een berg plastic boodschappentasjes. ‘Mam, wat moet dat voorstellen?’ vroeg ze berispelend.

Meg haalde haar schouders op. ‘Ik ben geen Superwoman, vrees ik. Ik vergeet weleens iets.’

Laura schudde haar hoofd. ‘Oké, maar we moeten de planeet redden, hè? Stel dat iedereen elke keer vergeet zijn eigen tas naar de supermarkt mee te nemen.’

‘Ik zal echt mijn best doen om er voortaan aan te denken.’

Laura zwaaide met een vinger naar haar, maar boog zich toen naar voren en gaf haar een kus. ‘Dat weet ik. Je bent een goed mens.’

‘Hoe laat ga je?’ Meg verslikte zich bijna in die woorden.

‘Cassies moeder staat om zes uur voor de deur om ons naar het vliegveld te brengen.’

Cassie en Laura waren al jaren onafscheidelijk. Toen Cassie een piercing nam, wilde Laura er uiteraard ook een. Nu had Cassie drie tattoos – God mocht weten waarmee Laura na hun lange reis samen zou thuiskomen.

‘Houden we contact, en laat je het me weten als je bent geland?’

‘Ik zal je elke dag appen!’

‘Jij bent alles wat ik op de wereld heb, dat weet je, hè, mijn engel?’

‘En jij bent alles wat ik heb, mam!’

‘Totdat je de wáre ontmoet.’

‘Gatsie! Die kans lijkt me klein. Alhoewel, misschien dat ik straks een zeeleeuw van de Galapagoseilanden kidnap en mee naar huis neem.’

Meg glimlachte, wetend dat haar dochter maar half grapte. In de loop der jaren had Laura allerhande gewonde dieren mee naar huis genomen, inclu-

sief een jonge vos, een roodborstje en een egel. ‘Doe je wel voorzichtig in het water? Denk je aan die gevaarlijke getijdenstromen en zo?’

‘Hallo, mam! We zijn aan zee opgegroeid, weet je nog wel? Ja, ik zal oppassen! En jij zorgt voor al mijn dieren en vergeet de woestijnratten niet, hè?’

‘Ik heb de instructies.’

Laura had een uitgebreide lijst gemaakt van hun verschillende soorten voer en voedertijden.

‘En speciale aandacht en lekkers voor Horace, hè?’ Ze had duidelijk een brok in haar keel gekregen. ‘Niet droevig zijn, mam. Ik hou heel veel van je, en ik zal nog net zo veel van je houden als ik dáár ben.’

Meg draaide haar hoofd en keek haar dochter aan. ‘Tuurlijk, dat weet ik toch.’

Maar zodra je in dat vliegtuig stapt, ben je mij straal vergeten.

Zo gaan die dingen.

Maandag 26 november

Shit, dacht Mickey. Zijn zenuwen maakten kortsluiting terwijl hij op aanwijzing van twee serieus kijkende douanebeambten de inspectiebaan op stuurde. Dit had hij niet ingecalculeerd. Shit shit shit.

Rustig blijven. Diep ademhalen. Glimlachen.

Dat was het enige wat hij hoefde te doen. Alleen leek het wel alsof zijn geest en lichaam totaal van elkaar losgekoppeld waren. Zijn oren plopten en zijn oksels waren vochtig. Hij voelde een zenuw trekken onder zijn rechteroog; een tic waar hij jaren geen last van had gehad, keerde nu plotseling op het slechtst mogelijke moment terug.

Clive Johnson stapte zijn kantoortje uit en bleef de lichaamstaal van de bestuurder observeren toen de wagen met aanhanger tot stilstand kwam en de man, die een zwarte beanie droeg, zijn raampje opende. Johnson stapte naar hem toe en boog zich naar voren. Hij rook een sterke geur van sigarettenrook en zag de aanslag op zijn tanden en de tattoo die boven de open kraag van zijn overhemd uitkwam. Hij droeg leren handschoenen. Zijn huid had de droge, gekreukelde aanblik van een zware roker, waardoor hij ouder leek dan hij was – waarschijnlijk rond de veertig, dacht Clive.

‘Goedemorgen, meneer, UK Border Force,’ zei Johnson beleefd.

‘Morgen, meneer!’ antwoordde Mickey met zijn Birminghamse accent. ‘Dat was me het overtochtje wel. Blij dat ik weer vaste grond onder de voeten heb!’

De douanier had bijna komisch dikke brillenglazen, waardoor zijn ogen enorm groot leken.

‘Dat geloof ik best, meneer. Ik heb zelf ook niet van die zeebenen. Alleen maar een paar vraagjes.’

‘Ja, tuurlijk, geen punt.’

De stem van de man leek een paar octaven hoger geworden, viel Clive Johnson op. ‘Ik wil graag de documenten voor uw lading zien. Komt u van een mooie plek?’

‘Düsseldorf, Duitsland.’

‘En uw bestemming?’

‘In de buurt van Chichester. Ik lever een auto af voor LH Classics.’ Hij wees over zijn schouder. ‘Ze hebben dit voertuig aangekocht voor een cliënt en gaan het voorbereiden voor een race tijdens de Goodwood Members’ Meeting.’

‘En wat voor voertuig vervoert u?’

‘Een Ferrari uit 1962, een 250 Short Wheelbase.’

‘Behoorlijk zeldzaam. Is er niet pas nog een geveild voor bijna tien miljoen pond?’ zei Clive Johnson.

‘Dat klopt inderdaad. Maar wel met een betere racehistorie dan deze.’

Johnson knikte goedkeurend. ‘Dat is me nogal een auto.’

‘Nou, zeg dat wel – ik zou er zelf nooit mee durven racen!’

‘Laten we beginnen met uw legitimatie. Mag ik die zien, alstublieft?’ Starr gaf hem zijn paspoort. ‘Bent u op de hoogte van de verboden en beperkingen die gelden voor bepaalde goederen, zoals drugs, vuurwapens en illegale immigranten?’

‘Hier zijn alleen de auto en ik!’ Starr wees met zijn duim naar de aanhanger.

Johnson stelde hem een aantal vragen over de plaatsing van het voertuig in de aanhanger en de veiligheid ervan tijdens het vervoer, die Starr beantwoordde.

‘Mag ik dan nu de papieren van het voertuig zien?’ vroeg Johnson.

Mickey pakte een map van de bijrijdersstoel en gaf hem die. Johnson bekeek de paperassen even. ‘Ik zou het voertuig graag willen zien, alstublieft.’

Hij zag meteen de korte aarzeling van de man. En de afzonderlijke zweetdruppeltjes die op zijn voorhoofd pelden.

‘Ja, tuurlijk, geen probleem.’

Mickey stapte met gierende zenuwen uit zijn auto en droeg zichzelf op om rustig te blijven. Rustig blijven, dan kwam alles in orde. Over een paar minuten zou hij op weg naar huis zijn, naar Stuie. Hij liep naar de achterkant van de aanhanger, opende het slot en vervolgens de deuren en onthulde de rode Ferrari, die glansde alsof hij net uit de showroom kwam.

Clive Johnson keek begerig naar de auto. Onwillekeurig mompelde hij: ‘Ah, but a man’s reach should exceed his grasp, or what’s a heaven for?’

‘Sorry?’ vroeg Mickey.

‘Robert Browning. Die heeft dat geschreven.’

‘O,’ zei Mickey niet-begrijpend. ‘Ik denk dat u zich vergist. David Brown, dat is de bouwer van Aston Martins. DB stond voor David Brown.’

‘Ik weet wel iets van auto’s, meneer.’ Johnson bleef onwankelbaar beleefd. ‘Ik had het over Robert Browning.’

‘Die ken ik niet. Was hij ook een auto-ontwerper?’

‘Nee, hij was dichter.’

‘Ah.’

Clive Johnson stapte achteruit en sprak zachtjes in zijn radio. Even later verscheen er een hondengeleider met aan de riem een gretige bruin-witte spaniël met een geel hesje.

‘Alleen maar een routinecontrole, meneer,’ verklaarde Johnson. En zag meteen een nerveuze tick onder het rechteroog van de man.

‘Ja, tuurlijk.’

De hondengeleider tilde het beest de aanhanger in en klom erachteraan. Meteen begon de hond om de Ferrari heen te lopen en er af en toe tegenop te springen.

‘Pas op dat dat beest de lak niet bekrast, anders vermoorden ze me,’ zei Mickey.

‘Maakt u zich geen zorgen, meneer,’ zei Clive Johnson. ‘Haar nagels worden regelmatig geknipt en haar poten zijn zacht als suède.’

De geleider opende de passagierskant en liet de hond de auto in. Het beest klom over de bestuurdersstoel en sprong kwispelend op de vloer, druk snuffelend.

Het gedrag en de reacties van de hond waren voor de geleider een teken dat ze iets had gevonden.

Mickey keek er behoedzaam naar. Zijn baas had gezegd dat hij zich geen zorgen hoefde te maken, want ze hadden nieuwe verpakkingen gebruikt, ontworpen door een Colombiaanse scheikundige, waardoor speurhonden niets zouden vinden. Hij hoopte dat zijn baas gelijk had. Maar de hond leek in elk geval best tevreden, want hij kwispelde.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Een dodelijke gok

Een date met de dood

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk december 2024

Oorspronkelijke titel *Find Them Dead*

Oorspronkelijke uitgever Pan Books, an imprint of Pan Macmillan

Copyright © 2020 Really Scary Books / Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7114 7

ISBN e-book 978 90 261 7115 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7116 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.